

Arrest

nr. 75 571 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 27 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat A. REUSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 9 juni 2010 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving.

Op 2 juli 2010 wordt zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 2 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(...)

K.O.D. (...) geboren te Shumen op (...) van Bulgaarse nationaliteit.

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige dd. 09-06-2010 en verkreeg de bijlage 8 dd. 11-06-2010 gevolgd door de E-kaart dd. 02-07-2010. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overéénkomstig artikel 42 bis § 1 van de Wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene dd. 09-06-2010 een aanvraag indiende van verklaring tot inschrijving als zelfstandige (meewerkend vennoot). Zij verkreeg de bijlage 8 dd. 11-06-2010 gevolgd door de E-kaart dd. 02-07-2010. Er moet worden vastgesteld dat betrokkene reeds geen zelfstandige activiteit meer uitoefende op het moment dat de E-kaart werd verstrekt. Betrokkene maakte nooit kenbaar intussen reeds alle zelfstandige activiteiten te hebben stopgezet.

Betrokkene maakte dus gebruik van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevend belang voor erkenning van het verblijfsrecht. Artikel 42 septies van de wet van 15-12-1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overéénkomstig artikel 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 3de categorie als samenwonend persoon met gezinslast, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij K.O.D. (...) zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42 ter § 1 10 van de wet van 15-12-1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aan. Zij meent dat de bestreden beslissing met machtsafwending is genomen.

Het middel luidt als volgt:

“Art. 42 bis §2 stelt dat een burger van de Unie evenwel het verblijfsrecht behoudt zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

Verzoekster stelt dat zij niet in staat was te gaan werken wegens ziekte. Thans is zij echter wel capabel en zal zij weldra beschikken over werk. Verzoekster brengt als stuk 3 een arbeidsovereenkomst voor waarbij zij 4 uur per week aan de slag zou gaan als huishoudelijke hulp.

Bovendien loopt de zoon van verzoekster thans school te Gent (stuk 4). Indien zijn moeder aan de bestreden beslissing gevolg zou geven zou dit tot gevolg hebben dat haar zoon O. (...) zijn opleiding niet zou kunnen vervolledigen.

Hoewel formeel gemotiveerd, stoelt de beslissing op gegevens en situaties die nog onbeslist zijn. De bestreden beslissing is dan ook materieel niet, minstens niet afdoende, gemotiveerd.

Het middel is derhalve ernstig.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel alsmede machtsafwendingsplicht."

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek als zou de bestreden beslissing voorbijgaan aan de inhoud van artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet herhaalt verweerder dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

In casu staat het vast dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden.

Zij diende op 11.6.2010 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving en werd op 2.7.2010 in het bezit gesteld van een E-kaart. Uit een onderzoek bleek dat zij, reeds op het ogenblik dat zij in het bezit werd gesteld van een E-kaart, geen zelfstandige activiteit meer uitoefende.

Zij maakte bovendien nooit kenbaar dat zij alle zelfstandige activiteiten had stopgezet.

Het is duidelijk dat het nooit de bedoeling kan zijn dat men een verblijfsrecht krijgt uit hoofde van een onbestaande activiteit.

Dit kan niet de bedoeling zijn van de wetgever.

"Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster gebruik maakte van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Uit onderzoek is immers gebleken dat verzoekster haar aandelen van de firma K. op 14 april 2010 doorverkocht terwijl zij op 19 mei 2010 een inschrijving als zelfstandige heeft bekomen en op 10 juni 2010 een E-kaart heeft bekomen. Noch bij de inschrijving, noch bij het ontvangen van de E-kaart heeft verzoekster kenbaar gemaakt dat zij haar aandelen reeds had doorverkocht en bijgevolg geen zelfstandige activiteit meer had. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Verweerder besluit aldus terecht in de bestreden beslissing dat deze misleidende informatie van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht dat aan verzoekster werd toegekend. Overeenkomstig artikel 42septies van de Vreemdelingenwet volstaat de vaststelling door verweerder dat er gebruik werd gemaakt van valse of misleidende informatie die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht, om dit recht te beëindigen. Verweerder dient niet (daarnaast) aan te tonen dat verzoekster fraude heeft gepleegd of de intentie had om fraude te plegen. Verweerder dient evenmin een strafrechtelijke procedure of veroordeling af te wachten. De vaststelling dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van achterhaalde documenten die van doorslaggevend belang waren voor de erkenning van haar verblijfsrecht als zelfstandige, hetgeen niet wordt weerlegd door verzoekster, volstaat om haar verblijfsrecht te beëindigen met toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond." (R.v.V. nr. 73.552 van 9 september 2011)

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de bepalingen waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Verzoeksters bewering dat zij aan de slag zou kunnen als huishoudelijke hulp doet hieraan geen enkele afbreuk.

Verzoekster heeft kansen genoeg gekregen om sedert juli 2010 om een economische activiteit uit te oefenen.

Aangezien op basis van de voorhanden zijnde gegevens onmiskenbaar blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog te voldoen aan de in art. 40 §4 van de wet gestelde voorwaarden, en de uitzonderingen voorzien in art. 42bis §2 van de wet niet van toepassing waren, staat vast dat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze tot stand is gekomen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, gelet op de stukken die verzoekster aan de gemachtigde heeft bezorgd en de elementen die het dossier van verzoekster aldus daadwerkelijk kenmerkten op het ogenblik dat de beslissing genomen werd, beslist dat verzoeksters verblijfsrecht diende te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwendings van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel van verzoekster kan niet worden aangenomen."

2.3. Waar de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert wordt er op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats

te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen op grond van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en op grond van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Wat de toepassing van artikel 42septies betreft, stelt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij gebruik maakte van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze misleidende informatie die erin bestaat voor te houden dat zij zelfstandige activiteiten ontwikkelde, gestaafd aan de hand van voorgelegde stukken, terwijl op 2 juli 2010, zijnde de datum van de afgifte van de E-kaart, haar activiteiten waren stopgezet. Volgens de verwerende partij waren deze gegevens doorslaggevend voor het toekennen van het verblijfsrecht.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij 9 juni 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving doet als zelfstandige en op 11 juni 2010 een verklaring van inschrijving (bijlage 8) heeft gekregen. Ter gelegenheid van het indienen van haar aanvraag stelt de verzoekende partij zich voor als zijnde een vennoot van de vennootschap H.G. en legt zij onder meer een uittreksel van aanwijzing van de aandeelhouder neer met overdracht van 7 aandelen op 21 april 2010. Tevens wordt een volledig uittreksel van deze vennootschap overgemaakt. De verzoekende partij maakt een attest over van het sociale verzekeringsfonds X. waaruit zou moeten blijken dat zij op 7 mei 2010 is aangesloten als zelfstandige. Op 28 juni 2011 blijkt dat de vennootschap H.G. in faling is verklaard bij vonnis van de rechtbank van koophandel van 28 januari 2011 (BS 8 maart 2011). Uit opzoekingen van de kruispuntbank blijkt dat de verzoekende partij een leefloon ontving vanaf 16 september 2010 tot en met 31 oktober 2011 en dat de verzoekende partij slechts tot 17 juni 2010 aangesloten was bij een sociale kas voor zelfstandigen, zijnde slechts zes dagen nadat de verzoekende partij de bijlage 8 ontving en voor de inbezitstelling van de E-kaart.

Uit de chronologie van de deze feitelijke gegevens blijkt dat de bestreden beslissing op goede gronden stelt dat de verzoekende partij de autoriteiten heeft misleid door gebruik te maken van achterhaalde documentatie op het ogenblik van de afgifte van de E-kaart. Amper zes dagen na het ontvangen van de bijlage 8 zet de verzoekende partij haar zelfstandige activiteiten stop. Waar thans de verzoekende partij voor het eerst in het verzoekschrift voorhoudt, overigens op ongestaafde wijze en derhalve niet aangetoond, dat zij ziek was, kan de Raad enkel vast stellen dat dit niet werd kenbaar gemaakt aan de verwerende partij en dat dit niet verklaart waarom zij haar zelfstandige activiteiten stopzet.

Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij het motief dat gesteund is op artikel 42septies van de vreemdelingenwet betwist of weerlegt. Dit motief is correct en vindt steun in het administratief dossier zodat het een juiste beoordeling is van de gegevens. Dit motief op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 42bis § 2 van de vreemdelingenwet en stelt dat zij thans werkbekwaam is en weldra zal beschikken over werk en een arbeidsovereenkomst bijbrengt waaruit zou moeten blijken dat zij 4 uren per week is tewerkgesteld, doet dit gegeven geen afbreuk aan de vaststelling van de bestreden beslissing dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van de Rijk. Immers blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij vanaf 16 september 2010 tot en met 31 oktober 2011 leefloon van het OCMW ontving.

Artikel 42 bis, § 1, van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Gelet op de lange periode waarbinnen de verzoekende partij leefloon ontving, beoordeelt de bestreden beslissing terecht dat de verzoekende partij een onredelijke belasting vormt voor het Rijk. Het gegeven dat zij thans slechts 4 uren per week werk heeft doet aan het voorgaande geen afbreuk en bevestigt eerder dat de verzoekende partij nog steeds een belasting kan vormen voor het Rijk.

De verzoekende partij meent zich te kunnen beroepen op de toepassing van artikel 42bis, § 2 van de vreemdelingenwet dat stelt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;”

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij zich in deze situatie bevond.

Evenmin kan het schoollopen van de zoon van de verzoekende partij leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en toont de verzoekende partij niet aan dat de studies van haar zoon niet kunnen worden verdergezet in het land van herkomst.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

Er kan slechts sprake zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring,

samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN